

VIA LUCIS 2

**Duchovní vzestup
lidskou páteří**

Jana Muroňová

Obsah

Duchovní vzestup lidskou páteří.....	6
Úvod.....	7
I. Část – Pět bederních obrátů.....	10
Pátý bederní obratel.....	25
Čtvrtý bederní obratel.....	29
Třetí bederní obratel.....	31
Druhý bederní obratel.....	33
První bederní obratel.....	36
Jaké dary duchovního poznání nám zanechali naši předkové.....	39
Oidipus, oteklá noha.....	41
Řecký hrdina Achilleus.....	47
Dioskúrové neboli Bliženci, bratři Castor a Pollux.....	50
Bratři Ezau a Jákob.....	52
Kain a Ábel.....	55
Mahábhárata.....	58
II. Část – Dvanáct hrudních obrátů.....	60
Úsvit.....	61
Vstupujeme na cestu hledání.....	63
Dvanáctý, jedenáctý, desátý a devátý hrudní obratel.....	65
Nepravá rozkoš obrácená do vnějšího světa.....	72
Rozkoš se mění v lásku.....	76
Cesta vnitřní, mystické svatby.....	79
Temná noc duše.....	85

Dvanáctý hrudní obratel.....	90
Jedenáctý hrudní obratel.....	93
Desátý hrudní obratel.....	99
Devátý hrudní obratel.....	103
Bludiště neboli Labyrint.....	111
Héfaistos, Afrodita, Áres.....	114
Erós a Psýché.....	116
Rytířská kultura.....	118
Osmý, sedmý, šestý, pátý a čtvrtý hrudní obratel.....	121
Vlastnictví vnější, hmotný majetek.....	123
Vlastnictví vnitřní.....	128
Síla planety Mars.....	130
Ženská inteligence.....	137
Síla planety Saturn.....	145
Osmý hrudní obratel.....	148
Sedmý hrudní obratel.....	155
Šestý hrudní obratel.....	159
Pátý hrudní obratel.....	162
Čtvrtý hrudní obratel.....	167
Mytologie.....	170
Jablko sváru.....	172
Ježíšovo pokušení na poušti.....	173
Biblický příběh Joba.....	174
Biblický příběh Jonáše.....	176
Třetí, druhý a první hrudní obratel.....	177

Vnější cesta k moci.....	178
Vnitřní cesta k moci.....	181
Třetí hrudní obratel.....	185
Druhý hrudní obratel.....	191
První hrudní obratel.....	194
III. část – Sedm krčních obratlů.....	198
Nepravá hlava.....	205
Jak tvoříme.....	208
Závěr.....	213
Použitá literatura.....	217

Duchovní vzestup lidskou páteří

Ukázky z knihy

Bůh dal člověku na vybranou.

Buď bude sestavovat stroje a myslet, nebo bude mít intuici.

Lidé začali přemýšlet a vymysleli mnoho nástrojů a přístrojů.

Potom je napadlo vyzkoušet tu druhou polovinu.

Roznesli po poli různá nářadí a snažili se je najít.

Zastavovali myšlenky a spojovali se s hledanými věcmi.

A tak vznikla teorie relativity.

Úvod

Záměrem této knihy je zamyslet se nad projevy duchovního vzestupu, který v současné době velmi intenzivně všichni prožíváme. Naše těla synchronizujeme se zvyšujícími se vibracemi planety Země a to v nás způsobuje velké změny. Ráda bych se v této knize na některé tyto změny zaměřila, jak je můžeme pociťovat, jak můžeme tento významný duchovní vzestup vnímat. Co způsobují navyšující se vibrační systémy v našem zdraví, ve fyzickém těle, v naší psychice, myšlení, konání, v duchovní sféře.

Změny duchovního vzestupu planety Země, to je trvale zvyšujících se vibrací, se projevují zároveň v přírodních anomáliích, v počasí. Týkají se nás povodně, sucha, zemětřesení, sopečné činnosti. Planeta se probouzí, prosvětluje, mění.

Zažíváme společenské změny. Mění se velmocenské postavení, hrouť se dosavadní systémy, dostávají se na veřejnost až doposud skrytá zákulisní jednání. Různé manipulace, na které dříve nebylo vidět, a jeho aktérům procházely. Najednou jsou vystaveny, zviditelněny, všem na očích. Jako na jevišti. Zažíváme dobu velkých kosmických změn, končících a začínajících nových cyklů, které mladé lidstvo doposud nezažilo.

Měníme se také my, lidé. Mění se nám naše fyzická těla, jsme citlivější, psychicky zranitelnější, mění se nám mentální svět. Prožíváme duchovní vzestup. Změny, které sledujeme ve vnějším světě, jsou odrazem našeho světa vnitřního. Staré, vysloužilé, nemocné, které přestalo být funkční, se bojí, zaniká a vedle toho současně se rodí nové. Tento proces není bezbolestný, ale je naplněn láskou, nadějí a vnitřním mírem. Pojdme, každý sám za sebe a přitom společně, tuto cestu prozkoumávat.

Filosofie doby

Největším nebezpečím dnešní doby je ztráta hodnot. „Hrdiny doby“ se stávají, jsou oslavováni a dávání za příklad různí tuneláři, zloději, podvodníci, lháři, manipulátoři. To samozřejmě přispívá obecně ke ztrátě morálky, ponížení sebehodnoty, vede to ke ztrátě smyslu života. Oslava těchto převrácených duchovních hodnot přispívá k onemocnění většiny lidstva. Tyto nemoci se jmenují lhostejnost srdce, rozpad pravdy a morálky, rozpad individuality a obrazu světa, člověk dává nevědomě svolení k manipulaci. Tím ztrácí orientaci ve společnosti, trpí nejistotou a strachem. To vyvolává agresivitu buď venkovní, společenské nepokoje nebo agrese vnitřní, nemoci. Jsou to nemoci jako selhání imunitního systému, různé typy alergií, dýchacích potíží, rakovin a jiných degenerativních chorob.

Je čas se ptát, jakou změnu musí člověk udělat, aby znovu našel svoji lidskou důstojnost, pocítil své těsné propojení s přírodou a tím našel zdravý vztah k sobě i ostatním?

Dnešní člověk se nemůže dovolávat žádné tradice, žádné autority, zvyků či norem, které platily. Tyto se rozpadly. Rozpadla se společenská forma, která poskytovala jistotu, důvěru, oporu. Dnešní doba nic takového nenabízí. Je to zdánlivé vykořenění, které v nás vyvolává vnitřní chaos, nejistotu, hledání nepřítele. My ale víme, že z chaosu se rodí nové, lepší a zdravé. Proto musíme hledat tam, kde se dává a to je naše nitro, naše duše.

Pojďme se uzdravovat.

Dnešní rychle se měnící doba přináší velké změny, na které naše tělo reaguje. Někoho bolí hlava, za krkem, mezi lopatkami, v bedrech, bolí klouby. Jiný má virózu, kašle, nemůže dobře dýchat, bývají různé průjmy či psychické problémy. Euforie a deprese se střídají. Svádíme to na tlak, počasí, stresy, šéfy, finance, manželku či manžela, svoje nevinné děti. Uvědomujeme si, že naše páteř, kostra, tělo, emoce, myšlenky, ale také naše mravnost, to všechno spolu souvisí, v sobě se odráží, má své příčiny a následky.

Tato kniha by nás ráda přivedla ještě na další aspekt příčin bolesti, a sice duchovní. Mnozí mystici, hledající, už vědí, někteří tuší, mnozí mají s otevíráním se duchovnímu světu ve fyzickém těle již zkušenosti. Hovoří se o osvícení, otevření se, napojení, rozšířeném mimosmyslovém vnímání. Po celé zeměkouli je organizováno velmi mnoho různých škol, seminářů, kurzů, kde zkušenější předávají svá poznání hledajícím.

Hledejme však pravdu.

Ráda bych v této knize nabídla pohled na energetický systém našeho těla, na jeho propojenost s matkou přírodou a vyšší kosmickou hierarchií, Univerzem. Ráda bych nabídla představu duchovního vývoje jednotlivce, jeho postupné zdokonalování, bloudění a opětné nalézání správné vývojové cesty.

Jiná je oblast bederní páteře, kam patří kost křížová a kostrč, jiná je oblast hrudní páteře a páteře krční.

Naši předkové vývojovou cestu páteří znali a zanechali nám svůj odkaz v mytologiích. Vydejme se proto po jejich stopách.

Cesta naší duše

Naše duše, naše vnitřní cítění, intuice, láska k životu velmi citlivě vnímají všechny změny, nerovnosti a snaží se najít cestu ke světlu. Naše vnitřní duše nás vyzývá k hledání cesty sama v sobě. Každý člověk umí rozpoznat svoje vnitřní hodnoty a umí učinit rozhodnutí, jestli se jimi bude svobodně řídit. Pokud takové rozhodnutí učiní sám, svobodně ve svém nitru, stane se pevným, uspořádaným a svobodným člověkem, stane se vědomým. Jeho duše ho sama povede cestou přijetí vyšších morálních hodnot, uvědomění si své ceny a důstojnosti.

Ne každý je ale dosud schopen takového okamžitého rozhodnutí. Jsou lidé duchovně méně vyvinutí, kteří potřebují oporu společnosti, kterou budou hledat v různých sdruženích. Budou ještě chvíli váhat a hledat ji ve venkovním světě. Dnešní doba nás ale vyzývá a plně podporuje, aby každý rozpoznal své vnitřní hodnoty, dary, ctnosti a schopnosti a sám je začal plně využívat.

Stane se tak účinným hrdinou své vědomé duše a bude přesně vědět, co má udělat, sám v sobě rozvinout, jaké jsou jeho schopnosti a dary.

Bolesti bederní páteře - vydejme se hledat.

Pět bederních obratlů, pánev a v ní pět obratlů křížových s kostrčí ukazují to, čím jsme procházeli v minulosti. Odráží naše dětství. Ukazují hodnoty, které vyznávala naše rodina, rod, předkové, co nás naučila škola. Jsou to většinou programy ne zcela duchovně čisté, jsou deformované bolestí a těžkou životní zkušeností předků.

Oblast pánve a beder ovládají planety Měsíc, Merkur a Venuše. Jsou to planety nám nejbližší. Ve sluneční galaxii stojí mezi Sluncem a Zemí. Staří kabalisté jejich působení v těle nazývali oblastí dolního trojúhelníka, hovořili o zemích vod, kde se z chaosu rodí nový život.

Měsíc vládne našemu početí a jeho sídlo nalézáme v podbřišku. Zde jsou uloženy také naše reprodukční orgány. Otec a matka se spojují, aby zplodili dítě. Nové dítě roste a musí se pak ve svém životě starat o to, aby vklad svých biologických rodičů předalo zpět matce přírodě a vesmíru ve zlepšené kvalitě. V kvalitě naplněné životními zkouškami, zkušenostmi, které jsme v průběhu života nasbírali. Naše zkušenosti jsou nám pak ukládány do nových programů, které tvoří ony vývojové duchovní schody. Každá duše je povinna zvládnout dvanáct duchovních schodů, dvanáct vývojových archetypů kosmického zvířetníku, a to jak v pozitivní kvalitě, tak i v kvalitě negativní. Jak praví klasik: „ nic lidského mi není cizí“.

Nová, právě zrozená duše je čistá jako nepopsaný list papíru. Nemá žádné zkušenosti, nic neumí, je odkázána na pomoc a závislá na jiných. Stará, zkušená duše, která prošla už vším, je moudrá, láskyplná, obětavě se dělí o své zkušenosti. Plní svůj úkol, umí předávat.

Pět bederních obratlů, křížová kost a pánev uchovávají především zkušenosti přežití. Instinkty. Zvláště dobře jsou instinkty vybaveny přírodní národy, které nezasaženy zkušeností civilizace si dokázaly uchovat čisté zemské napojení. S přibývajícími intelektovými schopnostmi ubývá u jedinců i národů síla a čistota instinktů a lidé se učí využívat jiných zkušeností.

V průběhu vývoje jsou rodové programy znečištěny a chybné informace a zkušenosti nám pokřivily páteř. Přestali jsme se chovat podle přírodních zákonů a přestali vnímat duchovní zákony Univerza.

Nahradili jsme je zákony lidskými, rozumem sestavenými, nevhodnými a neúčinnými. Nyní je čas to změnit. Je nutné nalézt, pojmenovat a odstranit staré, nevyhovující a pokřivené lidské programy a nahradit je novými, potřebnými pro dnešní dobu.

A kde nedokonalost vzniká?

Je to především strach, který nás ovládá. Svému strachu sloužíme. Chlácholíme ho, uplácíme, děláme, že nevidíme, neslyšíme, nás se to netýká. Potlačujeme. Utíkáme před svým strachem, schováváme se a při tom ani nevíme proč. Před čím? Co nás ochromuje? Tuto otázku si ale raději neklademe. Museli bychom si odpovídat podle pravdy a na to právě teď není čas. Snad jindy.

Svádíme svůj strach na různé iluzí vytvořené obrazy, staré zapouzdřené zkušenosti dnes už nepravdivé, které se nám tlačí z nevědomí. Tyto obrazy jsou zároveň podchycené a dobře živené různými s napětím sledovanými televizními horory, či filmy. Strach také vyvolávají naše snové obrazy, které při svém rozpouštění vzlínají z podvědomí a působí na naše hluboké a primitivní emoce. Jsou to zkušenosti z minulosti, uložené ve spodních „vodách chaosu“, které chtějí být uvolněny, rozpoznány a pročištěny. Velmi často to bývají strachy vzniklé při porodu, pocity opuštěnosti v raném dětství, nejistota a ztráta sebevědomí. Takto vytlačené, ve formě snových představ si je my sami personifikujeme do svých nejbližších. V denním světle nám pak přináší negativní pocity, nedůvěru, strach.

Naši nejbližší však nemají ani tušení, co se v nás odehrává. Nemohou se ani nijak bránit a nechápou, co se stalo. Nechápou, proč se změnilo naše chování. A nám zatím na nich začíná vadit všechno. Jak sedí, co jedí, jak mluví, oblékají se, co kdysi řekli a my si to pamatujeme. No hrůza. Nedá se vedle nich žít, mohou za všechno. A tak nám rostoucí nevraživost vnáší chaos do života. Rodiče nemluví se svými dětmi, partneři se hádají a jsou nesnesitelní, sourozenci mají na všechno opačný názor, nejde s nimi komunikovat. Sousedé nám škodí a otravují nás. Vyhledáváme hádky, skryté i otevřené boje, sílí nespokojenost. Sílí negace, urputnost a nemoci. Svým negacím pak dáváme různá jiná jména, jenom ne to pravé. Máme svůj strach.

Šídíme tím ale především sami sebe. Uvolněný strach v nás je pouze vzpomínka na nějaký emoční zážitek, nebo také na zážitek smrti, který máme ve svých kódech všichni. Přece víme, že co se narodilo, musí zemřít, takový je zákon. Ovšem dnešní doba o smrti nechce ani slyšet. Nevnímá ji jako součást přirozeného života, ale jako něco hrůzného. „Raději nevědět, nemluvit o něčem takovém, není to ani slušné, ani vhodné.“ Tak se dnes uvažuje a skrývá před pravdou.

V naší současné civilizaci je strach hodně vykrmován. Je zesilován různými nátlaky na lidský výkon, straší se nemocemi. Všichni se stále něčeho bojíme a nemáme pro to žádný důvod. Jsme nasycení, oblečení, je o nás postaráno. Chybí pouze vnitřní důvěra a optimismus.

Nejvíce strachu pociťujeme v období, když se blíží změna. Ještě nenastala, nic nevíme, jen tušíme, cítíme, že se okolo nás něco mění. Duchovně zralí lidé vědí, že každá změna je to nejlepší, co nás může potkat. Každá změna zásadně a vždycky přinese něco lepšího, nového, modernějšího, dokonalejšího. Z počátku to ale nemusíme ještě rozpoznat. Teprve čas ukáže. Ze strachu proto podvědomě odmítáme opustit teplé zaměstnání, i když už nám nepřináší nic nového. Odmítáme opustit nevyhovující partnerství, které nás omezuje. Bojíme se, že nás opustí naše už dospělé děti, a tak jim raději bráníme v jejich vývoji. Bojíme se samoty, ze které by mohla vyrůst radostná změna. My

však raději zesílíme strach, aby k nám radost a hojnost opravdu nenašla cestu. Lpíme na svých již vyčichlých názorech, jsme tvrdohlaví a urputní. Proto nám není pomoci.

Primární je strach ze ztráty lásky.

Děti se bojí, že je opustí rodiče, že se učitelé budou na ně zlobit, když nebudou dostatečně dobří. Ustrašené dítě se krčí mezi kamarády a nakonec se bojí také jich. Hovoří se o šikaně. Ale i ta je jenom záležitostí strachu. Jinak smýšlející hledá své sebevědomí u slabších. Mladí lidé se bojí, aby obstáli v zaměstnání. Bojí se o své zdraví, také budou-li dobře přijati, či se stanou neúspěšnými. Bojí se jeden druhého. Jsou nedůvěřiví, očekávají zradu. V důsledku toho potom nezakládají rodiny, bojí se plodit děti, stát se rodiči. Bojí se zodpovědnosti. Dospělí mají strach o své děti, majetek, životní jistoty. Z toho samozřejmě profitují různé pojišťovny, banky, starající se o naše bankovní konta, na která ukládáme část svých výdělků „pro případ“. Bojíme se o své zdraví, a tak děláme všechno možné, abychom o ně co nejdříve přišli. Jedná se o dobře prosperující obchod se strachem, se smrtí.

Opakem strachu je důvěra a láska. Nepřichází sama jen tak. Dobro a láska jsou ty největší dary, které nám život dal, a my jako bychom neslyšeli. Kdo žije dobrem a láskou, tomu se nemoci a jiné problémy buď vyhýbají, nebo je dokáže velmi rychle odstranit. Dobrý a láskyplný člověk se umí radovat, dávat, pomáhat a na životní běh má prosluněný, optimistický pohled. Umí se smát, zpívat a tančit. Umí konejšit. Je radost vedle takového člověka pobývat.

Úkolem rodiny je postavit svým dětem rovnou a silnou bederní páteř. Bederní páteř tvoří pět základních podstavců, na kterých stojí celá stavba. Základem stavby našeho zdraví je především jistota a sebedůvěra. Ta se promítá do silných nohou. Do silných podstavců, které nás celý život nosí. Silné a zdravé nohy znamenají dobré kořeny, které musí potomek ve své rodině cítit. Silné a zdravé nohy dávají větší životní sílu. Ovládáme-li svoji životní sílu, jsme také moudří. Neovladatelná životní síla uniká a oslabuje nás. Stáří člověka oznamuje nejistota v nohou.

Rodiče proto musí o zdraví svých potomků pečovat. Rozumět jejich potřebám, vybavit je do života základní orientací v hodnotách.

Hodnotami se rozumí pevný a dobrý charakter, spolehlivost, schopnost dodržení slova. S tím souvisí také jasný a pevný názor a samostatné myšlení. Důležité jsou pracovní návyky. Kdo v dětství nebyl zapojen do praktického provozu domácnosti, může mít v dospělosti potíže v hodnotách. Mezi hodnoty také patří hlavně obětavost, umění pomoci v nouzi, soucítění.

Oblast bederní páteře je oblastí nižších světů. Rodinných a emočních závislostí, komunikačních zábran. V této oblasti se rodí a z ní vyrůstají staré, nefunkční a nevyřešené rodové programy, se kterými se jako dospělí jedinci setkáváme. Tyto programy nám škodí. V praktickém styku s lidmi nám dělají potíže, kterých se potřebujeme zbavit. Naučit se řešit je jinak, než jak jsme zvyklí. K tomu nás vede naše nevědomí. Vysílá nám různé pocity, nálady, dostáváme se do nepříjemných situací, ve kterých sbíráme zkušenosti. Děje se to tak dlouho, až změníme své chování, způsob uvažování, začneme konečně jednat jinak.

Planeta Merkur ve své skryté formě nese sluneční hodnoty. Sluneční, také denní hodnoty, se v nás probouzí zráním. Zdravý Merkur dává zdravé a dobře postavené tělo, prostor pro citové a komunikační vyjádření, smysl pro rovnováhu v dávání a braní. Z mytologie víme, že Merkur, Řeky nazývaný Hermes, či křesťanský archanděl Rafael je uctíván jako posel bohů.

Planeta Merkur svou jednou stranou je přilehlá ke Slunci a tam je spálená. Z druhé strany, která je obrácená do vnějšího prostoru, je chladná, bombardovaná meteority a jiným kosmickým smetím. Vnímejte to symbolicky. Také duše člověka je z jedné strany chráněná vnitřním duchovním světlem, naším niterným Sluncem, vědomím, které se musíme naučit vnímat a cítit. Z vnějšího světa pak přijímáme různě silné nárazy, které je třeba vydržet, pravdivě vyhodnotit a integrovat. Vnitřně nás posilují.

Ne každý umí správně komunikovat. Umění rozpoznat a říct svůj názor, stát si za ním a přesvědčit jiné, je už velkým uměním. I tomu učí rodina, škola, přátelé. Učí rozlišovat na dobré, užitečné, potřebné a na balast. Učí rozlišovat čisté a upřímné od lži a podvodu. Učí umění rozpoznat a vědět, co chci, a dosáhnout toho způsobem, že neškodím sobě ani druhému. Být veselý, umět pobavit a potěšit, pomoci v nouzi.

Důležitým podstavcem každé osobnosti je cit. Umění vcítit se, vyzorovat náladu druhého, kdy chce být sám a naopak, kdy mu pomoci, potěšit, vyslyšet. Jsou lidé srdeční, se kterými je nám dobře. Rádi se svěříme, rádi přebýváme v jejich blízkosti. Je z nich cítit jakési teplo, vřelost, upřímnost. Lidé citově méně vyvinutí mohou se nám zdát smutní, slabí, bázlíví, moc toho neumí a ani o nic neusilují. Jejich život se stává vyprahlým.

O emocích, citlivosti, zamilovanosti, vztahu ke kráse, rozkoším, veselosti, či umění, rozhoduje planeta Venuše. Ta obohacuje náš život, podporuje touhu po romantice, lásce, vidět všechno krásné a ušlechtilé. Kdo by nechtěl, že?

Významným činitelem v každé rodině je vztah ke sportu, pobytu v přírodě a vztah ke kultuře, k umění. Sportem získáváme zdravé tělo. Přiměřeně vyvinutá svalová hmota, dobře fungující orgány, obratnost, rychlá orientace v nejrůznějších situacích. Takové je zdraví. Umožňuje pobyt v přírodě, táboření, nebát se tmy, hmyzu, slunce, vody, umět se ochránit před nepřízní počasí, umět přežít. Pobyt v přírodě pročišťuje naše instinkty, rozpoznáváme své hranice. Kdo nezabloudí v lese, nezabloudí ani v životě. Kdo umí dobře plavat, nebojí se neznámých situací. Kdo se nebojí tmy a neznámých zvuků, nebude se bát ani nových, alternativních a dosud nevyzkoušených názorů, bude otevřený pokroku.

Umění otevírá naši duši. Zpíváme, tančíme, malujeme obrazy, hrajeme si s keramikou, milujeme své zahrádky, domácí miláčky. To všechno nám dovolí prožít bohatý a smysluplný život, to vše nám staví rovnou a pevnou bederní páteř. Naši předkové to znali a měli vybudovaný velmi dobrý výchovný systém.

A jak výchovný systém souvisí s bederní páteří? Souvisí.

Ve svém životě všichni procházíme obdobím dětství. Tady se učíme prožívat výše zmíněné hodnoty. V určité chvíli je nám to však málo, chceme víc. Potřebujeme se prosadit jako jednotlivci, vybudovat si svůj hodnotový systém a usilovat o jeho naplnění. Chceme si poměřit svoji sílu či schopnosti s jinými, chceme vítězit. Touha po vybudování si své vlastní osobnosti nás posunuje po páteři do vyššího poschodí, do hrudní páteře.

Nemá ale každý takové ambice. Je stále mezi námi dost mladých duší, které energeticky setrvávají v oblasti pánve, jsou pod vlivem bederních obratlů. Frekvence této oblasti jsou pomalejší, nepřinášejí příliš mnoho životních výzev, většinou se pohybujeme v oblasti rodiny, rodu a přilehlých forem života.

Jsme včleněni do státního systému, od kterého očekáváme, že se o nás postará. Planeta Země je vnímána jako něco, co nás živí a z čeho je možné jen brát.

A jaký život je možné prožít v nízkofrekvenční pánevní a bederní oblasti?

Důležitá je morálka. Lidé se slabou oblastí dolní páteře bývají snadno ohební. Potřebují se opírat o autority. Školu. „Tak nás to učili, tak tomu rozumím a nepotřebuji na tom nic měnit“, může říkat lékař, který odmítá přijímat nové, vývojové poznatky. Opírá se o staré, již překonané hodnoty.

Bezvýhradné lpění na církevních dogmatech asi udělá z lidí bezcitné fanatiky, kteří místo boží lásky k bližnímu raději se starají o dodržování mrtvých předpisů, starají se o svůj blahobyt.

Také sem patří vystrašený, slabý jedinec, který se drží litery zákona a popírá zdravý rozum. Najdeme je na úřadech, v politických a soudních systémech, pracují jako exekutoři.

Jsou zde rozmazlení, blahobytem nebo neznalostí pokřivení jedinci, kteří ztratili kontakt s realitou, v systému se neorientují. Jejich děti, zlatá mládež, nic neví o smyslu života. Patří sem také vykořenění ze své kultury, kteří doposud nepřijali jiné kulturní kořeny, kterým nerozumí. Ze špatné výchovy, necitlivosti pak pociťují bezradnost, neorientují se v jiné nežli té své společnosti, jsou frustrovaní.

Patří sem také lidé hmotného zaměření, jejichž jediným smyslem života je hromadění majetku, soutěžení se sousedy, kdo má víc a je lepší. Starají se pouze o své potomky a jejich hmotné zajištění. Tam také končí jejich svět.

Najdeme zde fanoušky různých klubů či populárních osobností, kteří žijí zájmem svého klubu či hvězdy. Týká se to také příslušenství k politickým stranám a jejich bezduché službě. Tady všude nacházíme slabé jedince, neosobnosti, závislé na cizích představách. Sloužící.

Jejich život není jednoduchý. Vládne jim především strach, že o svoji existenci přijdou. Že budou muset něco ve svém životě změnit, různé výhody jim mohou být odebrány. Ze strachu o ztrátu privilegií pak křiví charakter, neuznávají morální hodnoty, jsou podlézaví. Slabost jim přitahuje různé životní katastrofy, nemoci, brzký a bolestný zánik. Životem se plahočí a nadávají na kde co.

Výstup z tohoto systému je v přijetí svého ducha, touze po změně, upřímné snaze vrátit se na vývojovou cestu života. Je to vědomý výstup ze tmy do světla. Bytosti vyšších hierarchií na tento důležitý obrat v každém z nás čekají, aby nám pomohly. Jsme jim za to vděční a děkujeme. Naší vývojovou snahou je osvobodit se ze systému a stát se silnou osobností, s vyhraněným a jasným názorem.

Dvanáct hrudních obratlů

Dvanáctý, jedenáctý, desátý, devátý

Nepravá rozkoš obrácená do vnějšího světa

Milujeme svoji rodinu, rod, ale také svůj klub, stranu, vlast. Chceme se stát jejími platnými členy. Chceme vyniknout, rodině zajistit příjemný život. Chceme, aby si nás vážili, cenili, byli vděční za naše úsilí. Upozorňujeme na sebe, strháváme pozornost. Očekáváme uznání a pochvalu. „Já jsem živitel, ten úspěšný, zajistím vám pohodlí a vy budete na mě závislí. Budete mě obdivovat a uctívat, budete mi tleskat a oslavovat mě. Jsem přece vaše božstvo.“ To je jedna strana. To je nedospělost, maskovaná ztráta sebevědomí.

Na odvrácené straně znáte jistě ze svého života příklady lidí, závislých na úspěchu svého partnera, přítele, rodiče či rodinného příslušníka. Stejně tak také klubu, politické strany, církve. Ti žijí svůj život ve „zlaté kleci“. Vyznávají luxus a pohodlí. V jejich společnosti se cení přijetí a opakování vymezených myšlenek, cení se to správné oblečení, luxusní dům, zážitky z exotických míst, návštěva těch správných společenských akcí. Nechat se vidět a slyšet. Povinností je umět předepsané myšlenky reprezentovat. Tito lidé se rádi věnují dobročinným akcím, sponzorují ledacos, hlavně aby byli u toho vidět. O změně systému a přerozdělení nechtějí ani slyšet. Role dobrodinců či celebrit se jim velmi zamlouvá, delegují svoji společenskou závislost po žebříčku do nižších pater.

Za tento způsob života se platí honičkou. Nesmí zmeškat žádnou příležitost, kde se sejdou vlivní lidé. Na takových setkáních se probírají nejčerstvější informace, zaručené zprávy o dění, které se dají různě využít. Samozřejmě je také velmi důležité, aby se s nimi počítalo i pro příště, aby byli vidět, manifestovali svoji důležitost. Snad nedej bože aby upadli v zapomenutí, nebo aby je v jejich nepřítomnosti někdo předběhl, pomluvil, či využil příznivé situace místo nich.

Takový životní styl přináší nová seznamování, příležitosti k předvádění módních oděvů, vybraných jídel, přináší příležitosti pro střídání partnerů. Ruku v ruce se zakládá na společenské skandály, s cílem poutat na sebe pozornost. Samozřejmostí je setkávání s omamnými látkami.

Tito lidé mají malou schopnost změnit své životní návyky, pokud je nepostihne nějaká tvrdá osudová rána. Lenost a neustálé opakování stejných zážitků přináší tuhnutí a stárnutí. Přináší strach, že publicita skončí, že o ně už nebude zájem, přijdou jiní, noví, mladí, zatím neohlednění. Tak stárneme a snažíme se vymýšlet, jak nejdéle se udržet na výsluní.

Této životní úrovni je nejbližší filosofický směr hedonismus. „Cokoliv způsobí potěšení, je správné, cokoliv způsobí utrpení, je špatné.“

Hedonisté milují především hmotné potěšení. Milují dobré jídlo, příjemnou společnost, lenošení, obdiv. Milují všechno, co se nazývá rozkoš. Obklopují se majetkem, stejně smýšlející společnosti, dráždivými zážitky. V průběhu dějin bylo hedonistické pojetí života mnohokrát uznáváno a mnohokrát zatracováno. Je to živý vývojový směr a v každé historické etapě si vždy nachází své příznivce. Životním cílem je minimalizace utrpení a bolesti a co nejvíce potěšení a radosti. Štěstí je základní hodnotou.

K životu ale patří také psychická bolest. Ze ztráty, zrady, smrti, nepříznivých změn. Proto přesvědčení, že každá bolest je špatná a měli bychom se jí vyhýbat, a přesvědčení, že každé potěšení je dobré a měli bychom ho vyhledávat, je v životní realitě falešné.

Rozkoš, sladký život, hmotné pozeňání, výstřední zážitky, úniky z reality, to jsou jen vábničky. Vábničky stejné, nepravdivé, jako na opačné straně se nacházející omezování, utrpení, obětování se, záměrná chudoba či asketismus. Každý extrém, každé vybočení ze středu nás odvádí ze správné cesty a způsobuje zpoždění v duchovním vývoji.

Různá náboženství, mystické školy, filosofické názorové skupiny se otázkou potěšení a utrpení zabývají a rozpracovávají ji do různých podob. Buddhisté učí, že největším štěstím pro člověka je nic nechtít a být spokojený s tím, co máme, co nám život přinese. Křesťané jsou šťastni, když žijí bez hříchů a rozvíjí principy víry, naděje a lásky. Rádi pomáhají a slouží potřebným. To jim přináší radost.

Bůh chce, abychom byli šťastni. Štěstí nalézáme v jednoduchosti, minimalizaci tužeb, v žití tady a teď. Různé názorové skupiny nabízí různá řešení. Jedna rada zní. Dělat všechno tak, aby to potěšilo mě, a druhá, dělat všechno tak, aby to potěšilo co nejvíce lidí. Dělejme se šťastnými. Radost, optimismus a láska jsou trvalé hodnoty našeho zdraví.

Rozkoš se mění v lásku.

Při průstupu dvanácti obratli hrudní páteře, to je při navyšování a zjemňování vibrací, se budeme setkávat s ženskou energií a energií mužskou. Několikrát se nám v těle kříží. Několikrát se propojují a

znovu rozdělují. Každý člověk má v sobě polovinu ženy a polovinu muže. Naším úkolem je udržovat a hlídat, aby energie byly vyrovnané. Překlopení více na jednu nebo druhou stranu přináší nerovnováhu, potíže a nemoci.

Jak udržíme rovnováhu?

Žena v nás je pasivní, klidná, přijímající, pokorná. Její primární silou je víra. „Všechno, co ke mně přichází, je dobré, je od boha a on ví, co potřebuji. Proto mi to posílá“. Muž v nás je naopak aktivní, rozhodný, usiluje o dokonalost. Jeho primární silou je věrnost. Věrnost myšlence, své vizi, svému úkolu. „Vím, co chci, a dokážu to.“ Naším úkolem je věrnost a víru neustále vyvažovat. Jednou tak a jednou tak. Rozhodnutí je na nás. Můžeme se ve svých volbách ztratit a také se ztrácíme. Jakmile ale svoji chybu objevíme, je nutné se omluvit a obrátit na opačnou stranu. Obvykle nám rychle dojde, že právě tak je to správné. Učíme se číst své energie a komunikovat se svým vnitřním vedením. Je to jakési detektivní pátrání, hra iluzí, zrcadel, která nás posiluje, osamostatňuje, staví osobnost.

Velmi významnou emocií, která nás v současnosti vybízí k řešení, je příslušnost k národu, k etniku, rase. Náš svět se promíchává a to působí na naše emoce. U každého jinak.

Zkusme se podívat na historii nacionalismu. V českých zemích zaznamenáváme příklon k vlastenectví koncem 18. století. Tehdy naše národní elita, vzdělaní obrozenci, buditelé, si uvědomili, že český národ zaniká. Kdysi slavné a mocné české království s významným postavením ve střední Evropě ztrácí svoji identitu. Především zaniká čeština jako jazyk, který je nahrazován němčinou. Ztráta mateřského jazyka znamená ztrátu kořenů, ztrátu území, kultury, ztrátu duše národa. Pro její znovunalezení bylo třeba začít s mravenčí prací, s hledáním českých jazykových ekvivalentů. Později v 19. století sílila národní hrdost, příslušnost k národu.

Velký vliv na národní sebevědomí, na probuzení duše národa, měl technický a průmyslový rozvoj. Ten způsobil hospodářský úspěch, přinesl osobní svobodu a vzkvétající blahobyt. Vlastenectví vrcholí. Duše národa je probuzena. Emoce příslušnosti se projevují v lidových písních, tancích, pohádkách. Vznikají monumentální sochařská a malířská díla oslavující národní velikány. Česká hudba a literatura 2. poloviny 19. století je dodnes uctívána. Po celé zemi spontánně vznikají české besední domy, lidé se baví.

Český národ je technicky velmi zručný. Rozvíjí se český průmysl, který soutěží s německým. V politickém životě je usilováno o národní svébytnost, o návrat a úctě k symbolům české státnosti. Tento nacionální proces probíhá také v jiných zemích a vrcholí první světovou válkou.

Symbyly nacionalismu, ze kterých se už ale vytratil pozitivní a tvořivý náboj, ožívaly v obrácené, zanikající podobě dále. Známe je pod názvy fašismus, rasismus, šovinismus, xenofobie. Dvacáté století zažívá jejich nové, negativní, odvrácené probuzení. Důležité jsou pokrevní svazky. Hesla jako „jeden lid, jeden národ, jeden stát,“ se po druhé světové válce opět dostávají do propadliště dějin. Vědomá Evropa je odvrhne. Filosofie nového věku přináší nové duchovní hodnoty. Mír, vzájemnou úctu, přijetí jiných kultur jako obohacení. Evropa se stává multikulturní. Téma je stále živé.

Cesta vnitřní, mystické svatby

Všichni jsme byli, jsme stále a budeme zamilovaní.

Zamilovanost je nádherný stav duše. Probouzí se u lidí v pubertě, když se vyvíjí pohlavní žlázy. Pracuje příroda. Jsme citliví na jedince opačného pohlaví, reagujeme každý podle svého. Někdo se zamiluje jednou a s partnerem prožívá celoživotní lásku, krásnou, bohatou, něžnou, plodnou. Jsou spřátelené duše. Jiný hledá, touží a nemůže nalézt. Stále to není to pravé. Někteří jsou méně vybíraví a vystřídají více partnerů. Jejich osudem je poznávání. Být zamilovaný, žít v lásce, je tím nejkrásnějším pocitem v životě. Jsme veselí, šťastní, mnohomluvní, zpíváme, stále něco vymýšlíme, rozdáváme radost. Láska mění také prostředí, ve kterém se zamilovaní pohybují. Je nakažlivá, mění svět k lepšímu.

Mladí lidé zakládají rodiny, přichází potomci. Přichází opět velké štěstí a radost pro všechny. Láska partnerská se rozšiřuje o lásku rodičovskou. Ta je trvale dávající. Rodinný život naplněný láskou je smysluplný, pečujeme jeden o druhého, děláme si radosti, máme se rádi, patříme k sobě. Rodičovskou lásku rozšiřujeme do celého rodu, zapouštíme kořeny. Dobré a zdravé rodové kořeny nám dávají pocit příslušnosti, dávají zdraví a sílu konat pro společenství. Vytváří silnou a zdravou osobnost.

Zdravý člověk je přirozeně naplněný láskou k životu. Má mnoho přátel, je společenský, organizačně zdatný, silný a sebevědomý. Jindy je spíš uzavřený v sobě, introvertní, jeho okruh přátel se zužuje na jednoho či dva, důvěrné celoživotní přátele. Láska přátelská je stejně hodnotná, krásná a plně žitá jako jiné lásky. Každý člověk je disponován k celoživotnímu prožívání lásky. Nese si ji uvnitř sebe. Dělá ho šťastným, spokojeným, milujícím a dávajícím.

Oheň vnitřní lásky nás prohřívá a duševně i duchovně povznáší. Proměňuje v nás postupně vznětlivou zamilovanost v lásku trvalou, ke všemu a všem. Člověk, který v sobě probudil lásku jako trvalý stav, se stává již zcela jiným člověkem. Nemůže ublížit, nezná zlo, je čistý a prosluněný. Přináší všem radost a trvalé štěstí. Probudil v sobě lásku božskou.

Mystické svatby.

Mystickou svatbou se nazývá náš vnitřní, energetický průstup lásky hrudní páteří, který řídí náš duch, Elohim. Elohim je světlo. Je jeden. Víme, že ve světle se sbíhají všechny barvy spektra, všechny zkušenosti, všechna moudrost. Proto také z našeho ducha všechno pochází. Hovoříme o integrálním vědomí.

Cílem duše člověka je stát se jednoduchou, prosvětlenou a čistou. Ve svém duševním vývoji na této planetě procházela duše mnoha falešnými programy. Ty ji omezovaly, dávaly nepravdivé informace, odváděly od světla, zaváděly do temnoty. Duše se stávala stále více zakrnělou, bázlivou, až onemocněla. Ztratila spojení se svým duchem, ztratila spojení s matkou přírodou. Naše zdraví bylo podlomeno, vytratila se radost, láska a tvořivost z našeho života. Stali jsme se „tělem bez duše a duší bez těla.“ Stali jsme se závislými otroky. Spojení bylo přerušeno, naši nepřátelé vítězili.

Nyní nastává čas změny. Vstupujeme do nového vývojového cyklu. Naše planeta se svými obyvateli vstupují do vyšších vibračních systémů, kde vládne tvořivé a laskavé, hojivé světlo. Toto světlo, vyšší

informační pole, pravda, nás osvobozuje od nepravdivého balastu, od nemocí a škodlivin. Nastává čas lásky.

Mystické svatby jsou pak vnitřním, duchovním procesem osvobodování duše. Čím více se duše probouzí a stává svobodnou, to je nezávislou na omezujících programech, tím více pro nás pak otevírá nových, tvořivých a láskyplných možností. Probouzí a otevírá pro nás nové boží cesty lásky, pro získávání nových zkušeností, které můžeme prožívat. Náš život se tak stává bohatým a pestrým. V bibli je tomuto jevu věnována kapitola Píseň písní z knihy Kazatel.

Proces mystické svatby zahajuje Duch svatý.

Impulz k zahájení mystické svatby přichází z vnějšího světa a probouzí v nás tělesnou lásku. Nesmírnou touhu, vysoký stupeň zamilovanosti do osoby opačného pohlaví. Hoříme takovou láskou, že v té době prožíváme jedno z nejkrásnějších životních období. Smějeme se, radujeme, zpíváme, sršíme vtipem, obdarováváme své přátele energií lásky. Celý svět tone v zářivých barvách. Jsme šťastni, milujeme.

Mystické vytržení zažehuje a řídí živel ohně. Duch svatý začne sestupovat k duši, k sídlu vodního živlu. Tento čistě duchovní a proto soukromý proces, odbývající se nejčastěji v nočním životě, je doprovázen zvoněním, bzučením, nádherným zpěvem. Mystik prožívá nepopsatelnou rozkoš, vytržení, extázi. Je počato duchovní dítě. Mystik získává informaci o svém příštím životě, jak se bude dále vyvíjet, co má udělat. Tento stav prožíváme symbolicky v době Vánoc. Zrození dítěte.

Ukončení tohoto procesu nastává symbolickou smrtí, kdy zemský živel proniká tělem, které ztuhne a evokuje prožitek smrti. Opuštění těla. Vzdušný živel pak ztuhlost rozpustí a nastává znovuzrození. Proces je ukončen. Tento stav prožíváme symbolicky v době Velikonoc. Smrt a vzkříšení.

Dítětem se rozumí duchovní dary, také nové jaro nebo nový život, který mystik obdrží od svého ducha. Je to především hluboké zklidnění, trvalé odseknutí zla a poznání nekonečné lásky ke všemu a všem. Kristovy lásky. Cítíme teplo za hrudní kostí. Dále se rozšiřuje vědomí, intuice, imaginace, zvyšuje se citlivost.

Mystik, se zkušeností mystické svatby a mystické smrti, velmi dobře rozeznává lidské vlastnosti, není manipulovatelný. Snadno rozliší pravdu od lži, umí se dorozumívat s duší jiných lidí a cítí jejich potřeby. Hovoříme o probuzeném člověku.

Také v naší minulosti byli probuzení lidé. Zanechali nám odkaz, který nás dnes vede, ukazuje cestu, kudy dále ve vývoji společnosti. Zsvěcenci, osvícení. Tak se jim říkalo. V českých zemích víme o Karlu IV., Janu Husovi, Petru Chelčickém, Janu Amosu Komenském, T.G.Masarykovi, Františku Drtikolovi a jiných. V Evropě a ve světě jich bylo hodně a jsou známí. Helena Blavatská, Annie Besantová, Johann Wolfgang Goethe, Rudolf Steiner a mnoho dalších. Vždycky přinášeli lidstvu pokrok a rozšíření vědomí.

Dnešní doba, o které víme, že přináší velké duchovní proměny lidstva, se stále více zrychlujícími se frekvencemi, otevírá duchovní sféru již velkému množství lidí. Je záměrem, aby lidstvo společně s celou planetou povýšilo na vyšší duchovní úroveň co nejrychleji a jako celek. Bytosti vyšších hierarchií nám v tom pomáhají. Děkujeme.

Temná noc duše

Temná noc duše je ženským aspektem. Prožíváme ji nejen jako lidské bytosti, ale prochází jím i vývoj celé planety. Temnou nocí duše jsou období válek, epidemií, přírodních katastrof, změněných klimatických podmínek.

Ve svém osobním životě obdobím temné noci duše procházíme všichni. Nikdo nemá život jenom šťastný, aniž by se setkal se svým stínem, s bolestí. Setkání se stínem znamená odloučení od životních radostí, pocit, že všechno je ztraceno, marnost, ovládá nás hluboká lítost. Ztrácíme tvořivost, naplnění, ztrácíme naději.

Na přelomu 19. a 20. stol. vnáší nové vhledy do lidské duše Sigmund Freud. Otevřel do té doby tabuizované téma sexu. Uvolněním a osvobozením sexuální síly, do té doby církví manipulovanou, se otevřela velká energetická schopnost člověka se osvobodit z nižších, závislých světů a vystoupat do světa sebevědomí, svobody, volnosti a rovnosti. Vystoupat do světa vysokých vibračních stavů, které nás spojují s vesmírnou inteligencí.

Psychoanalýza Carla Gustava Junga také otevírá mnohá témata temné noci duše. V období temné noci duše se duše stává duší hladovou. Jungiánská psychologie popisuje lidské archetypy, popisuje archetypální chování člověka v různých životních situacích. Znalost a rozpoznání těchto archetypů nás uvědomuje, léčí, rovná a pročišťuje. Dává nám základ pro poznávání sama sebe. Studium Jungiánské psychologie ovlivnilo celé poválečné generace a stalo se základem pro dnešní společenské dění.

Zdravá osobnost, sebevědomá, je především osobnost tvůrčí, bystrá, chce si hrát, toulat se, zdolávat překážky, komunikovat. Být oceněná. K tomu je třeba dozrát. V dnešní době žije velmi mnoho lidí, kteří mají potíže se svým sebehodnocením a propadají se do temné noci duše. Stávají se duši hladovou.

Co se tím myslí?

Především člověk přestane dělat to, co ho těší, a začíná být poslušný příkazů druhých. Může se to stát v období dětství, kdy autoritativní rodiče trvají na absolutní poslušnosti, dítě nemá dost prostoru pro své sebevyjádření. Může se to stát ve škole, necitlivým zesměšněním, ponížením. Stává se to v nevhodném zaměstnání, kde buď člověk nestačí na svěřený úkol a je tím psychicky frustrován, nebo dělá bezduchou práci, která ho ubíjí. Ztrácí tak sám sebe. Přichází nízké ocenění, nedostatek uznání, nesplněná očekávání.

Když člověk ztratí sám sebe, jeho život se začíná rychle měnit. Především se to odrazí na zdravotním stavu. Ztrátou smyslu života, ztrátou imunity, do života se vkrade nuda, svět se stává šedivým. Mohou se dostavit deprese, stavy úzkosti, smutek. Člověk žije s pocitem křivdy.

Navenek nemusí být nic poznat. Chodí do práce, upravený, čistý, plní své povinnosti. Ale tak nějak bez radosti, bez duše. Stává se strojem. V noci nespí, jeho strava je bez života, jednotvárná, bez chuti. Zdraví je narušené.

Další vlastností hladové duše je, že se mění životní hodnoty. Člověk může propadnout drogám, alkoholu, kouření, nemá se rád a necení si zdraví. Vyjadřování je hrubé, vulgární, vede výstřední život. Z takového člověka číší zloba, je nesnášenlivý, nemá peníze, neumí s nimi hospodařit. Vede promiskuitní život. Máme dnes mnoho takto vyloučených lidí, kteří ztratili svůj domov, práci, ztratili sami sebe.

Hladové duše mají lidé, kteří se necítí dobře v manželství. Mohou se lehce stát obětí domácího násilí, buď jako oběti, nebo násilníci. Bývají slabí, nezvládají běžné povinnosti, trpí únavou, jsou bez radosti. Obvykle vyrostli v rodině, která mohla být rovněž energeticky slabá, nezvládala životní výzvy a svého potomka nedokázala posílit a tím postavit na vlastní nohy. Přijímání pomalých frekvencí z Univerza, slabé energetické proudění jsou příčinou jejich nízkého sebevědomí, pocitu méněcennosti. Stydí se. Za své tělo, oblečení, nedostatečnou komunikaci, neumí si o nic říct. Ve světě se neorientují. Z dětství si pamatují fyzické násilí, mají strach z trestu, zesměšnění, ponížení. Jejich instinkty jsou poraněné.

Je cesta z bludu?

Zcela pravidelně touto hlubokou lidskou krizí prochází staré, zralé duše, které poznávají odvrácenou stranu své osobnosti. Zvrat obvykle nastane, když si člověk svoji bídu uvědomí a zatouží po změně. Touha musí být silná, čistá a upřímná. O změnu je třeba požádat své duchovní vedení. Také poděkovat.

Stane se zázrak. Přijde neočekávaný energetický výbuch. Najednou je všechno jinak. Končí apatie, nastává čas jednání. „Holaj duša,“ říkávali naši předkové. Je to čas nikoliv soudného, ale překotného jednání. Člověk se ze dne na den cítí osvobozený a přehání ve všech aspektech. Je to čas plný euforie. Ztrácí se smysl pro míru, zažíváme obrovské energetické uvolnění, náhlý vzestup. Hltavě přijímáme

všechny životní radovánky, jsme posedlí možnostmi, které život přináší, pracujeme ve dne v noci, užíváme si až nezřízeně.

Nastává spirituální výbuch, který nás velmi rychle promění. Nějakou dobu trvá, než se energie zharmonizují, zklidní a člověk najde zase půdu pod nohama. Stává se někým jiným.

Osmý, sedmý, šestý, pátý a čtvrtý obratel hrudní

ovládá náš trávicí systém, poznáváme hodnoty vlastnictví.

Čím na tomto vývojovém stupni procházíme, co vyznáváme, oč usilujeme

Vystupujeme-li po Jákobově žebříku výše, do střední části hrudní páteře, vstupujeme do vyšších, jemnějších a rychlejších vibrací. Vstupujeme do systému trávicího traktu. O něm víme, že budeme konfrontováni v oblasti vlastnictví.

Také víme, že i tady je dvojitá cesta. Vnitřní, na které budujeme to opravdové vlastnictví, takové, které je trvalé, k nám patřící, naše vnitřní bohatství, nesmrtelné. A vlastnictví vnější, nazýváme ho světským majetkem, který máme ve své správě a který je naším učebním prostorem. Ten patří do oblasti našich zkoušek. Máme-li světský majetek správně spravovat, potřebujeme k němu rozvinout takové vlastnosti a dovednosti, které nás dělají dokonalejšími.

Trávicí trakt ovládají planety Měsíc, Mars, Jupiter a Saturn. Vlastnosti těchto planet pak určují také náš vztah k vlastnictví či majetku. Ukazují, jak umíme zacházet s dary, s hřivnami, které nám byly svěřeny do správy, jak umíme nakládat s dary hojnosti, které všichni vlastníme.

Setkáváme se na této cestě s pokušeními, kterými nás hmotný svět svádí, přitahuje a zkouší.

Orientace je spletitá. Vyžaduje značnou dávku zkušeností, odhadů, prozíravosti a taktiky. Teprve po zkušenostech z množství zápasů, různých nárazů, porážek a také vítězství nás život obdaruje rozpoznáním a zkušeností.

Vlastnictví vnitřní

Rozvoj lidstva není však založen pouze na materiálním blahobytu, ale spíše na získávání vnitřního míru a klidu. Moudrost nás nabádá: „spíš než věci dávej lidem sebe.“ Také mystik prochází cestou budování svého vlastnictví, a to na vnitřních úrovních svých těl. Ráda bych tady zdůraznila, že

nesmíme hledat v kategoriích buď anebo. Buď jsem majitel, nebo mystik. Velmi mnoho majitelů jsou mystiky a mají-li spravovat svůj světský majetek správně, je to tak i nutné.

Mystik nehledá ve vnějším světě, jeho zaměření je duchovní. Učí se svým vnitřním zrakem rozlišovat z nitra vzlínající pocity, které ho inspirují. Ne všechny jsou správné. Zde je důležité rozpoznat, co je archetypální, tedy správné, zasluhující pozornost, a co je stereotypní, neustále se opakující, co přichází z již poznaných zkušeností. To je určené k rozbourání. Rozpoznání získáváme zkušeností, pozorováním, studiem, citlivostí k prostředí. Je to hledání spojení se svým niterným vedením, které k nám vysílá signály. „To ano a to už ne.“ Jsme za to vděční.

Obvykle to, co v nás vzbuzuje emoce, co nás rozčilí, jsme vznětliví, bezděčně odhodláni k činu, to jsou informace z psychického světa. Jsou to emoce, přicházející z úrovně strachu. V dnešní době užíváme pojmu zablokované energetické proudění. Pro čistý příjem informací potřebujeme být uvolnění, jednoznační a rovní. Podléháme-li nevědomě v určité situaci strachu, proudící energie udělá před touto zástavou kličku, obejde překážku a my dostaneme nesprávnou informaci. Není čistá, je zavádějící. Je třeba si to uvědomit a provádět neustále analýzu čistoty svého vnitřního prostředí, abychom odbourávali své bloky a zprůchodnili informační cesty. Po těch k nám pak budou proudit informace přímo ze Zdroje, informace pravdy.

Strach v nás vzbuzuje výhrůžné napětí, ostražitost, připravenost k činu. Jeho síla jde z ramen. Ramena pak obvykle tvrdnou a bolí. Tato cesta je nesprávná, přináší zánik.

Archetypální úroveň není emotivní. Spíš cítíme vnitřní, jemnou přitažlivost, upřímný zájem a teplo v oblasti vnitřního srdce. Cítíme koncentraci na přicházející vjemy. Tento zájem k nám přichází z duchovní oblasti, z oblasti ženské inteligence. Ženská inteligence se odhaluje pouze v lásce. Láska, tiché okouzlení, v nás pak probouzí tvořivost, nové vědění, poznávání nových světů, inspiraci. Je to návrat k božství.

Osmý obratel hrudní

slezina, snížená odolnost

Slezina je duchovním středem našeho temného místa v organismu. Sbírá se zde všechen odpad, smrt, peklo, setkání s ďáblem. Hlubina země. Myslíte, že je to přehánění? Zkusme si o tom trochu povídat.

Slezině v našem těle vládne planeta Saturn, vládce času. Ve slezině odumírají naše červené krvinky. Také se zde filtrují nečistoty lymfy. Krev je nejmladší, stále se obnovující systém, který nás spojuje s vnějším světem skrze dýchání. Čistý vzduch, souladné okolí, čistá příroda, zvířata, to vše nás uzdravuje, dělá silnými. Krev nás také spojuje s vnitřním světem a to výživou z trávicího traktu. Úkolem sleziny v trávicím traktu je být transformátorem času. Tep krve je pravidelný. Pro zachování našeho zdraví by pravidelný měl být i příjem potravy. Ten však většinou není. Jíme, mnohdy jak se nám zrovna zachce, či pro pravidelnou stravu nemáme příznivé podmínky. To všechno musí naše slezina uvádět do souladu. Synchronizuje nepravidelný příjem potravy na pravidelný tep krve.

Ve slezině se čistí odumřelé červené krvinky a odpad z lymfy. Není proto divu, že v lidovém pojetí se o slezině mluví jako o pekle. Je to obrovský úkol, který slezina – náš Saturn vykonává. Nadbytek potravy, kterou nestihnáme zpracovat, chemicky upravené, umělé a nestravitelné jídlo, k tomu informace o katastrofách ve vnějším světě, naše stresové reakce na zátěže přijímané v našem okolí, to všechno se skladuje ve slezině. Při našich vnitřních ponorech do niterného světa se potom setkáváme s hrůznými obrazy, které povstávají z nečistot krevního odpadu. Ve slezině, jako hřbitovu červených krvinek, je naše úložiště železa. Z rozpadlých červených krvinek se pak tvoří žluč.

Vnitřními ponory, to je meditací, modlitbou, je železo pročišťováno, prosvětlováno a postupně se mění na stříbro. Toto sdělení nám přináší alchymie. V psychice to znamená postupný přechod od agrese, poměňování, potřeby ovládnutí k ženské citlivosti, jemnosti, neposuzování, přijímání. K této proměně přispívá také tvorba bílých krvinek. Tento vnitřní proces nám přináší nové vědomí, novou inteligenci.

Nebezpečím zde může být snaha o předčasné nebo umělé otevírání duchovních cest, na které nemusí být lidská psychika připravená. Myslím tím vnitřní cestování pod vlivem drog, nebo záměrné manipulace některých náboženských sekt. Pro niterný sestup do hlubiny země, říkáme tomu také šamanský sestup, potřebuje člověk mít vyvrátenou vnitřní inteligenci a moudrost. Vyvrátená vnitřní inteligence a moudrost zajišťuje potřebnou odvahu na uvolnění strachu, který je přirozenou, instinktivní reakcí při setkání se s vnitřními přízraky. Lidová mluva vzpomíná různé příšery, strašidla, bytosti útočící, či jinak zrůdné. Jsou to preludy, které vytváří naše mysl a se kterými se na vnitřních úrovních setkáváme. Nejsou hmotného rázu. Je to znečištěná energie, která vzlíná z natrávené, nečisté potravy, škodlivin ze vzduchu, stresu, ale také našich myšlenek, bolestí, či křivd. Setkání s takovými vnitřními zjevy způsobuje úlek, strach, útek. To všechno nepůsobí dobře, protože nám zablokuje proud ozdravné světelné energie a zesílí naše neduhy. Má-li být léčba úspěšná, vyžaduje od nás klid, nezáčastněné pozorování, emoční stabilitu. Tu nám poskytne energie otevřeného srdce. Prelud se rozplyne, cesta se uvolní, pročistí a prosvětlí. Ponaučení nám o tom opět dávají naše pohádky. Dobro vítězí nad zlem.

Strach je odrazem našeho rozumářství. Rozum vytváří klamné výmysly, potřebu kontrolovat všechno a všechny. Mluvíme také o zdivočelých mentálních schopnostech. Ve vnějším světě takových příkladů zdivočelých mentálních schopností v dnešní době najdeme velmi mnoho. Vnitřní strach mají všichni diktátoři. Vyzrálá inteligence a moudrost jsou dary duchovní. Pokud se jedinec vibračně pohybuje doposud na psychické úrovni, může předčasné otevření se temným psychickým silám způsobit poškození nervové soustavy a člověk pak končí v psychiatrické léčebně. Slezina je místem v nás, kde se rodí deprese, strach a hrůza, hypochondrie.

Pokud duchovní vývoj probíhá přirozeně, jsme před předčasným otevřením se temnému světu chráněni. Jinak je tomu při jakékoliv násilné manipulaci. Třeba silnému chtění, využívání drog, či manipulačních technik, které nám sice poskytnou zážitky, ale návrat už nemusí být zdárně dokončen. Projeví se to tak, že zůstaneme v šoku, strachu, ochromení. Naše reakce přestanou být přirozené a zdravé. Proto je tak důležitá neustále zdůrazňovaná bezpodmínečná láska, která jediná umí tyto přeludy stvořené strachem rozpustit. Láska a strach jsou polaritní energie a čistota mysli je posouvá. Více lásky, méně strachu.

Saturnem a slezinou bývá též nazývána Božská matka, symbol přísnosti, síly a inteligence. Představuje ji sfinga. Otevírá cestu do království, ke Koruně. Propouští nás do vyšších světů. Toto téma se objevuje v pohádkách, mytologiích, kdy nadpřirozená bytost žádá splnění úkolů a propustí vždy jen hrdinu čistého srdce, zamilovaného, nezištného. Nad takovým síly temna ztrácí svoji moc.

Všichni jsme zažili drobnou nepříjemnost, píchání v boku. Obvykle při zvýšené námaze, našem neopodstatněném chtění a nedostatečném dýchání. Je to signál nerovnováhy, ztráty harmonie. Když začneme hledat příčinu sami v sobě, najdeme své ego. Egem se nazývá vnější persona, která stojí na opačném konci našeho duchovního světa. Ego pracuje jako zrcadlo. Namlouvá nám nesmysly, svádí z cesty a stojí zásadně v opozici proti naší duši. Musíme se naučit rozlišovat. Uvedu trochu příklad. Duše je roztoužená, jemná, plná něhy a krásy. Do toho se ego, jako polarita, začne vulgárně prosazovat a všechno kazit. „Neprožívej, nemáš čas, dělej něco užitečného, nestůj“ a tak podobně. Vždycky je to přesný opak toho, co nám sděluje duchovní svět. Je-li ego silné, špatně se nám mohou informace sledovat a my sejdem na nesprávnou stranu. Ego vítězí. Jsme nadutí, pyšní, strháváme na sebe pozornost, manipulujeme s jinými. A mnoho dalších, opačných zrcadel. Ego věří, že to, v co my věříme, je jediné správné. Všichni ostatní to myslí špatně. Jen my jsme prostě nejlepší.

Ego nás stále někam pohání. Vnitřní mír a klid, usebrání, pobyt v tichu a samotě je pro naše ego smrtící. Toho se bojí. V klidu, meditaci a modlitbě se totiž ego rozpouští. Proto ten neklid, shon, trvalé napětí, které pociťujeme, žádné uvolnění. A tak znovu. „Na nic nemáme čas, všichni jen zdržují. Jen odvádí od mých důležitých záležitostí“. A tak pracujeme překotně, nepřesně, jen ať to máme co nejdříve za sebou, hotové. Někdy děláme i více věcí najednou. Bezmyšlenkovitě, neradostně, z povinnosti. Výsledek tomu odpovídá. Ztráta míry, odcizení, nechut, slabost. Šalivá energie v nás vyvolává pocit, že všechno zvládneme, jsme nepostradatelní, nezastupitelní. Jsme v euforii. Můžeme prožívat nadšení z úspěchu, výhry, zisku. V tomto psychickém stavu lehce podlehneme představě, že můžeme ještě to, nebo tamto či ono. Neumíme se zastavit a brzy zjistíme, že jsme trochu jinde. Úplně jinde, než jsme chtěli. Emoce nás vytrhla ze země, ztratili jsme racionální uvažování, praktičnost. Jindy naopak se můžeme pohybovat jakoby v zamlženém světě. Všechno je složité, nejasné, nevíme jak dál, jsme zbloudilí. Ztratili jsme spojení se zemí. O tom všem k nám hovoří i naše slezina.

Slezina, ovládaná Saturnem, je orgánem země a také nás k zemi vede. Koncentrování, pokorní, svědomití, obětaví, ctitelé zákona a hledači pravdy. Stále hlubšími vnory do svého nitra objevujeme hlubší a nové země, hlubiny stínů. Přibližuje nás to k božství. Slezina je středem člověka. Transformuje naše Já. Takto vyztřelé, dovršené energie pak jsou převáděny do jater, kde se skladují. Připravuje se mystická svatba. Návrat Chotě, setkání s Elohimem.

Druhý obratel hrudní

srdce, koronární arterie, srdeční nemoci

Kdyby nám někdo řekl, že všechno, co máme rádi, ať si pošleme do nového světa, ve kterém bychom chtěli žít, tak si zcela jistě začneme najednou více všimnout svého okolí. Budeme okouzleni přírodou. Brzká letní rána, odpolední zimní stmívání, voňavé jaro i barevný podzim, lesy, hory, jezera, řeka. Také slyšíme zpěv ptáků, bzukot hmyzu, pracovitých včel, velká zvířata. To všechno je okolo nás, to všechno v nás vzbuzuje nádherné emoce. Venuše kouzlí.

Potom přichází fotografie, různá umělecká ztvárnění jiných, přichází divadlo, tanec, hudba. To všechno máme rádi, to všechno si odneseme do nového světa. Máme rádi svoji práci, dílnu, laboratoř, dům, zahradu nebo svoji ulici. Je toho mnoho. Pak se naplní čas a náš anděl řekne: „Teď tě odvedu do tvého, nového světa“. Otevřou se dveře a my poznáváme. Tady je ten krásný, osvětlený, hrdý vlk z reklamy, tam je ten strom, okolo kterého jsme chodili do obchodu a vždycky nám pod ním bylo hezky, tak nějak zvláště hezky. A najednou se otevírá více a více podobných okouzlujících obrazů, které jsme si sem poslali. Je jich hodně, ale cítíme, že jsou nějaké prázdné.

A kde jsou lidi? Kde jsou mí nejbližší? Ty jsem si sem neposlala, přestože jsem je milovala ze všeho nejvíc? Cítím velkou lítost, slyším usedavý pláč. Jakýsi podvod, který se tady stal. Moje srdce je opět zlomené, jako tenkrát, jako už mnohokrát. Cítím, že tentokrát ale už nemám sílu to změnit. Můj anděl vidí moje slzy a já mu říkám. Je tady smutno bez lidí, které jsem měla nejraději. Usmál se. Otevřel jiné dveře a tam se radovali a smáli všichni moji nejbližší, moji přátelé a známí. Bylo jich tam velmi mnoho. Ale já jsem stále jen plakala a věděla jsem, že radost a láska vypadají jinak.

I tady, mezi mými nejdražšími mi bylo smutno. Moje srdce bylo opět prázdné. Z očí se řinuly slzy. Uplakaná, nešťastná duše. Věděla jsem, že ti všichni, kteří se vždycky radovali, když jsem přišla, ve mně vzbuzovali lásku a radost. Jemnou, něžnou, hladící a milující. Ale kde je ta vášnivá, ta ohnivá, srdce drásající, spalující? Ta neopětovaná. Jen jedním směrem proudící? Nevím. Tu jsem tam neviděla ani necítila. A přece je stále ve mně, stále jakoby neuchopitelná, z otevřeného srdce vytékající silná, obracející všechno naruby.

Musím zůstat v pravdě. Po té toužím, bez té je všechno jenom sice ano, ale pravda je jiná.

A tak mě můj anděl tentokrát neopustil, ale vstoupil do mě a já jsem se stala andělem. Zůstala jsem sama. Ti, kteří mě mají rádi, ví, že se brzy vrátím. Že potřebuji ještě něco rozpoznat, dokončit. Změnit tu ohnivou, spalující a jedním směrem proudící lásku v klidovou sílu. V denním vědomí to jde. Ale v co noci? V nočním vědomí? Když moje duše cestuje a navštěvuje ta nejhlubší, dosud neotevřená místa v srdci? Nebo už otevřená a čekající? Nevyčerpatelná? Zatím neobjevená? Nevím.

A tak podobně. Jako když dýcháme. Nádech, mnohost, výdech jednota. Tak je to i s láskou. Noční, božská, spalující, koncentrovaná, denní něžná, příjemná, tvořivá. Všechno, čeho se dotýkáme. Jídla, věcí, našich blízkých, jakoby nám z rukou vytryskávaly celé prameny požehnané lásky. Je to tvořivost. Cokoliv vyrábíme, do čeho vkládáme pozornost, co vytváří krásné a užitečné výrobky, jakoby se najednou rozsvítili. Z našich rukou proudí láska. Čeho se dotýkáme, všechno je láska.

A najednou vím. To je ona. Ta spalující, nežitá, věčná a stále unikající. Láska nejhlubšího srdce. Není z tohoto světa, je to božská jiskra, která se rozmělnuje do všeho. Je ve všem. Je v nás. Na co se díváme, tam právě je. Na co se soustředíme, tam ji vidíme. Je ve zvuku, chuti, tvaru. Kouzlí, kouzlí kouzelník, vykouzlí nám za pětník.... cokoliv.

A tak se vracím do svého nového světa, vracím se mezi lidi, které mám a měla jsem vždycky ráda. Jsou tam a čekají. Radost se vrátila. Silné světlo ze Zdroje se rozmělnilo na všechny a všechno. Zbylo toho dost a ještě máme přebytky. Slabé, vyprázdňené noční srdce se ve dne stalo silným, spokojeným, šťastným. Děkuji.

Sedm obratlů krčních

Pod zelenou korunou bílá cesta se vine.

Stojí tam. Naplněn očekáváním, stojí a touží.

Přichází. Ne přibíhá. Náruč se otevírá, tiskne.

Milující srdce se spojila, rty se dotýkají, něžné prameny vlasů propletené mezi prsty.

Vlna štěstí, vlna lásky, roztoužení.

Pod zelenou korunou vysokých stromů bílá cesta se vine.

Stojí tam naplněn očekáváním, stojí a touží.

Nepřišla. Rozevřená náruč klesá, ruce jsou těžké.

Hluboká nicota, jen prázdno a ticho.

Iluze zůstala a zklamání.

I taková je láska, takové je očekávání.

Lidstvo jako celek ukončilo svůj duchovní vzestup na úrovni prvního hrudního obratle, na klíční kosti.

Nyní nastává opět velká změna. Oblast krčních obratlů je především oblastí transcendence. Astrologie přiřazuje tuto oblast vládě planety Pluto. Pluto, také Hádes, antický bůh podsvětí, našeho nevědomí, je symbolem celoživotní přestavby. Postavení Pluta v horoskopu zrození nám sděluje, kudy povede právě ta naše cesta k transcendenci, kde se nachází naše osobní bitevní pole, kde dochází k naší největší přestavbě. Tam jsme nejvíce zkoušeni, tam jsme proměňováni. Každý to máme jinak.

Jsmo-li vibračně na přelomu hrudní a krční páteře, opět se rozhodujeme, opět je zkoušena zralost naší duše. Rozhodnutí, kterou cestou se vydáme, je závažné. Stejně závažné, jako na předělu mezi bederní a hrudní páteří. Tenkrát jsme volili mezi samostatností, dospělostí, touze vybudovat si svoji individualitu a mezi návratem do mateřského lůna, návratem k závislosti na někom či něčem.

Nyní se opět rozhodujeme. A to mezi touhou po komunikaci s Vesmírem, po dalším duchovním vzestupu, po rozšíření mimosmyslového vnímání, zvýšené intuici, citlivosti. Duchovní vzestup na této vibrační úrovni pro nás představuje další, doposud lidem neznámou oblast, kterou vnímáme spíš jako senzací či divadlo pro pobavení. Stále větší počet přítomných zasvěcenců už nám ale ukazuje cestu. Velké množství duchovních bytostí nám pomáhá.

Naše osobní touha po rozšířeném vnímání, po mimosmyslové komunikaci, po dalším navyšování vibrací a tím stále většímu otevírání se novým schopnostem nás nejdříve vede k obrácení se. Obrácení vnímáme tak, že se opět energeticky vracíme zpět, od hlavy k nohám. Prožíváme ve zkrácené formě všechna životní období, všechny stinné i jasné stránky, které život poskytuje. Vracíme se k božským zákonům, čistotě mysli, souladu se svou duší. Jsme znovu svým duchem prověřováni, je-li naše zralost již trvalá. Nejlépe toto životní období vystihuje dvanáctá tarotová karta Viselec. Symbolizuje obrat k hlubokému poznání, které je nutné k rozpoznání obrazu světa. Rozpoznání obrazu světa vyžaduje od nás značné vypětí sil, vyžaduje soustředění, zápas se sebou samým.

Druhá možnost našeho rozhodnutí je návrat. Využíváme svých získaných zkušeností, máme svoje představy a víme, jak je uskutečnime. Tím posilujeme svoji vůli. Ne vždy jsou však tato naše úsilí v souladu s vůlí našeho Vyššího Já. Tímto nepravým úsilím se odpojujeme od Zdroje, budujeme si svoji „falešnou, nepravou hlavu“ a stáváme se „člověkem vzpurné šije“. Tato cesta vede nazpět, do otroctví. Touto zkušeností však procházíme všichni. Vyvolává v nás pocit „pokus, omyl“. Hledáme, rozpoznáváme, učíme se.

Pokud nás náš duch uzná zralými, očištěnými od nepravých programů, jsme-li čistého a otevřeného srdce, s upřímnou touhou po vzestupu, smíme postoupit dál. Dostaneme „zlatý klíček“ a také jsme zachyceni „zlatým háčkem.“ Obojí se nachází v oblasti páteře, krční čakry. Také za klíční kostí. Pak teprve je nám dovoleno postupovat do vyšších vývojových vrstev. Astrologicky se jedná o setkání s planetou Neptunem, Korunou, která energeticky spojuje hlavu a nohy.

Vyšší vývojové vrstvy jsou ale zatím pro nás, pro lidskou většinu, ve svém plném potenciálu neznámé. Pravý a rozvinutý průstup krční páteří je naše budoucnost. Je to přestup do úplně nové reality. Hovoří se o vzestupu do vyšších dimenzí, hovoří se o květu života, o kvantovém skoku, o samostatném tvoření mysli, o otevřené a přímé komunikaci s vesmírným Zdrojem. To všechno jsou ale zatím pro

nás mnohé pouze vyčtené pojmy, které nám v praktickém životě mnoho nesdělují. Takže snad, možná, jednou.

Nyní se těšíme z toho, kde jsme teď. Děláme si sami v sobě pořádek a je toho i tak dost. Učíme se číst své vnitřní světy, učíme se naslouchat svému tělu a uzdravovat se. Učíme se naslouchat svému duchovnímu vedení a snažíme se porozumět, nedělat chyby. Naše duchovní vedení s námi hovoří většinou skrze symboly, které mnohdy neumíme ještě ani správně číst. Učíme se naslouchat vnitřnímu hlasu, vyciťovat, rozlišovat pravé od nepravého. Učíme se cítit hlavou a myslet srdcem. Učíme se mimosmyslově komunikovat, orientujeme se. I tak je toho hodně a většinou žijeme s pocitem, že každý den je zázračný, krásný, tolik se toho děje. V přírodě je tolik krásného světla. Naše emoce přetékaají.

Není snadné udržet se na této vibrační úrovni stále. Velmi často se stává, že se vracíme, zpomalujeme, ztrácíme se v novém chaosu. Tam je ještě něco nevyřešeného, tam se opět projevuje ego, pýcha, manipulace, komplexy. Zuříme, zase nic a najednou, ejhle, tolik agresivity, kde se zase vzala? Zase jsme někde drželi řeč a tlačili do jiných svoje názory, představy, se kterými neměli nic společného. Zase jsme nezachytili stále jemnější pokyny své duše, která by ráda dělala něco úplně jiného.

Je těžké udržet se na vyšší vibrační úrovni delší dobu, ale pokud z ní vypadneme, máme tendenci se tam opět co nejdříve vrátit. Někdy se stačí zklidnit, jít do přírody, dýchat, vyčistit jídelní lístek od chemických příměsí. Jindy musíme projít nějakým emočním střetem, narazit, s někým si vyměnit informace, abychom pochopili, kde se stala chyba a jak ji pročistit. Nejdéle se v nás drží staré strachy z neznámého. Pochybujeme, ztrácíme důvěru. Můžeme být unaveni ze změn, které prožíváme. Můžeme být rozladěni z nepochopených situací, do kterých se dostáváme. Stále se něco děje, stále se všechno zrychluje.

Většinou zjistíme, že jsme se odřezali od matky Země. Žijeme v chaosu. Nic se nedaří, děláme zbytečné práce, jsme unaveni. Jedná se o energetické vysunutí ze svého středu. Ztráta napojení na Vesmír přináší návrat do hmotného světa. Můžeme mít třeba chuť stále nakupovat naprosté zbytečnosti, cpát se jídlem, dělat nepotřebné věci. Zarýváme se do hmotného světa, aniž bychom tam vnášeli duchovní inspiraci. Prostě tupě opakujeme již dávno vyřešené, staré a nepotřebné programy. Jsme jako myška v mlýnku. Musíme se zastavit.

Všechna naše těla touží po spolupráci a po rychlém návratu zase zpět k vyššímu napojení. Jakmile zjistíme ztrátu spojení, potřebujeme se naučit vrátit se. Z počátku naše návraty trvají déle, máme ještě mnoho co dodělávat. Avšak po nabytí určité zručnosti se situace může obrátit. Pobýváme ve vyšších sférách stále delší dobu a zkracujeme dobu odpojení. Všechna naše těla spolupracují, máme vedení.

Nepravá hlava

Hodně lidí v průběhu života si vytvoří všelijaké deformace na páteři. Hodně lidí nosí „vdovský hrb“. Lidově se toto označení užívá pro vystouplé zakončení hrudní páteře, pro přechod do páteře krční. Na tomto místě těmto lidem naroste nepravá hlava. Vdovský hrb nosí lidé, kteří si nabírají příliš mnoho starostí za druhé. Rádi slouží. Rodiče dětem, v zaměstnání sloužíme cizím zájmům, tlumočíme a organizujeme cizí představy, děláme hlásnou troubu.

Jindy v partnerství není harmonie. Ženy mají tendenci ze svých partnerů si dělat bezmocné děti, o které se musí starat. Obětavě vaří, perou, nakupují, jsou shánčlivé a svým partnerům se odcizují. Nevědomě z nich dělají lenivé trubce. Jindy muži mohou mít pocit, že jen na nich záleží prosperita rodiny a podceňují rovnoprávnost. Vytváří jakousi zlatou klec pro své bližní. Ženy jsou pro ně bytosti určené k obdivu, k uctívání. Vytrácí se rovnováha. U těchto nesprávných programů, a že jich je mnohem více, dochází ke vpáčení bederní páteře. Odborně hovoříme o lordóze a kyfóze. Pánev je vysazená, nohy přestávají dostávat energetickou výživu a vytrácí se z nich síla. Bolí kolena, chůze je nejistá. Ve výsledku nás všechno bolí, trpíme artrózou. Smířujeme se se stářím. Chodíme s berlou a považujeme to za normální.

Opakem „vdovského hrbu“ je pak „nos vzhůru“. Tady zase nechceme vidět, co je dole pod námi, přehlízíme drobnosti, nálady, pocity jiných. Ego s námi cloumá. Nejdůležitější je naše představa. Životem pak kráčíme se vztyčenou bradou, naše pánev jako by pádlovala. I zde jsou pohybové potíže. Zase opačné. Nejsme správně ustaveni. Hlava nepřijímá, jsme odříznutí. Těžko se to přiznává, ale i tady patří stáří a bolesti k životu. Každý musí zemřít. No a co?

Netvrdím, že jsme nesmrtelní, ale možná by bylo příjemné si co nejdéle uchovat zdravou a rovnou páteř. To však předpokládá pravé napojení naší hlavy na nejvyšší čistý Zdroj a přenos vysokých vibrací skrze tělo do chodidel a dále do Země. Je to vesmírné a zemské napojení. Znamená to mít hlavu pravou, která komunikuje s vyššími energetickými systémy a jejich vibrace pak přenáší do hmotného světa. To také znamená, že ruce konají a plní osobní plán rozvoje duše. Nic není zbytečné, nic z toho není podle naší vůle. Je to velmi jemná alchymie.

Nepravá hlava nám vyroste právě v místě přechodu z hrudní do krční páteře. Jasnovidní ji vidí, můžeme ji i cítit. Nepravá hlava je naše. Víme své, máme zkušenosti, každý to tak dělá. „Rekl jsem a tak to bude a nic se na tom nezmění. Natož se mnou diskutovat,“ můžeme slyšet od autoritativních lidí. Staráme se o své hmotné zajištění, závidíme, pomlouváme. Hodně se také vzpomíná, jak to bylo tenkrát krásné a dnes to nestojí za nic. Nepravá hlava nás nepustí. Mele si stále své a nenaslouchá. Je hluchá. Bolí nás za krkem a jsme celí ztuhlí. Vymýšlíme různé cviky, abychom se rozhýbali.

Jak tvoříme

Sedm krčních obratlů nám v symbolech ukazuje duchovní vzestup. Můžeme si duchovní vzestup představit spíše jako třeba cibuli s mnoha slupkami. Každá slupka je jeden svět, jeden celý planetární systém, jeden Vesmír, který bychom měli rozpoznat, osídlit a naučit se s ním zacházet. Mystika nás učí, že slupek je sedm. „Za sedmero horami a sedmero řekami“ začínají pohádky a vedou nás symbolicky do neznáma. Hrdina bojuje se sedmihlavou saní. Máme sedm dnů v týdnu, čtyřikrát sedm dnů tvoří lunární měsíc. V mytologiích je mnoho podobenství na číslo sedm. Bůh stvořil svět v sedmi dnech. Židovský svícen má sedm ramen. Orfeus dostal od boha Apollóna lyru o sedmi strunách. Sedm hvězd Velkého vozu, sedm světů, sedm generací. K posvátné sedmičce je toho mnoho a ve všech starých civilizacích jsou k ní odkazy. Sedmička je znamením úplnosti, klíč k poznání božské moudrosti.

Sedm krčních obratlů nás vede do hlavy. Z antické mytologie známe příběh bohyně Athény, která se zrodila tak, že vyskočila svému otci Diovi z hlavy. Stala se pak jeho nejoblíbenější dcerou. Vzala si z jeho hlavy moudrost. Dnes je Athéna symbolem ženské inteligence, a má nám mnoho co nabídnout.

Na úrovni klíční kosti se nám opět kříží naše ženské a mužské energie. Pravá, ženská mozková hemisféra ovládá levou polovinu těla a levá, mužská mozková hemisféra ovládá pravou polovinu těla. Malý mozek, sídlo našeho nevědomí, se nám otevírá většinou v noci. Citliví lidé dobře znají měsíční vlivy za úplňku nebo novu. Malý mozek se ozývá v nočních snech, ozývá se a klepe. Chce být otevřen. V určité fázi duchovního vývoje však můžeme dostávat ze svého nevědomí informace i v bdělém stavu. Velký mozek pak tyto informace zpracovává a uvádí do denního světa.

V nevědomí je uložena naše moudrost, která je nám běžně nedostupná. Je to ochrana před přehlcním. Prostě naše tělo by nevydrželo tolik informací, které máme uložené v našem nevědomí. Jsou tam zkušenosti všech našich minulých životů. Jsou tam zkušenosti planety Země, zkušenosti celého Vesmíru. Naše nevědomí je proto velmi vzácnou databankou. Informace jsou v ní uloženy přehledně, mají svůj systém. Třeba jako šuplíčky, označené podle abecedy. Tam jsou různá slova začínající na jedno písmeno. Šuplíčky se nám otevírají ve spánku, kdy se nevědomí uklízí. Naše denní zážitky se rovnají do šuplíčků k věčnému uložení. My tento zážitek vnímáme ve snu formou různých obrazů.

A nyní si představme, že máme do těchto běžně uzavřených šuplíčků přístup také ve dne, když potřebujeme něco vytvořit, něco vědět, něco „nového“ vymyslet. Všechno už tady bylo. Nového nic není. Ale přesto, pro nás ano. O šuplíčky se stará naše bohyně Athéna, naše ženská inteligence. Ta nám ochotně nabídne odpověď na to, co potřebujeme vědět. Vytáhne potřebné slovo, k tomu druhé a pak zase jiné. Různě je pospojuje a ejhle, originál je na světě. Myšlenka neobvyklá, neatřelá, zdánlivě nová. Tak pracuje tvořivost.

Ne všechno naráz, ale jen to, co právě potřebujeme, nebo chceme. Jemně, vznešeně, ale přesně pracuje intuitivní ženská inteligence. Když chceme přestat tvořit, poděkujeme za spolupráci a vrátíme se do denního světa. Je to úžasný a zajímavý objev, který než celý prozkoumáme, poznáme jeho zákonitosti, naučíme se s ním zacházet, využívat, může trvat velmi dlouho. A při tom s tímto systémem nevědomě, ale denně pracujeme a umíme to. Však pouze naše duchovní otevřenost, náš duchovní vzestup nám dovolí užívat tato informační pole vědomě. Důležitá je důvěra v pravost

informace a absence strachu. A to je jen jedna slupka z celé cibule. Copak bude asi v těch dalších?
Děkuji

Duchovní cestu krčními obratli provází planeta Uran. Naši předkové, účastníci velkých civilizací, v ní viděli místo, kde se shromažďují andělé. My cítíme Uran jako planetu, která nám nese změnu, originalitu, božskou inspiraci, svobodu.

Nedává každému. Má své nároky. Jsme li nezralí, jeho spalující energie způsobuje v lidských duších divoký nepokoj. Davové šílenství. Touhu rozbít, ničit. Hlavně ať je místo pro nové. Staré už nechceme. Nové sice ještě neumíme, neznáme a nevíme, jak by mohlo vypadat, ale staré už nechceme. To je přece jedno. Nějak už to bude, nějak to dopadne. Čas všechno spraví. Tak uvažuje zatím nízká, mužská, nezralá cesta. Nese války a zánik civilizací.

Zralost nás ale vyvádí do širšího vesmíru přes Strážce prahu, planetu Saturn. Přes ženskou inteligenci. Saturn nás naučil pokoře, umění vyčkat příhodný okamžik, ale také ho nepropást v lenošení. Saturn nás naučil uvědomit si, kde žijeme, že je to tady a teď, že jsme svýma nohama na zemi a nelítáme v oblacích, našich iluzích, nereálných snech. Saturn nás naučil svědomitosti, zodpovědnosti, cílevědomosti. Také nám připomíná, jak mnoho toho ještě zbývá, než dojdeme k vědomému sjednocení vnějšího a vnitřního světa.

Planeta Uran v našem těle řídí tepennou krev a také naše lýtka. Vzrušení, nadšení, extázi. Jsou to uranské emoce. Krev se vaří, srdce plesá, lítáme v oblacích. Zamilovaným se zapálila lýtka. Všechny tyto nádherné a zcela neovladatelné emoce nám především otevírají srdce. Velké srdeční otevření zcela mění naše životy. Jsme jiní a už nikdy nemůžeme být jako dřív. Uran přinesl změnu.

Ukázky z knihy Via Lucis 2 Duchovní vzestup lidskou páteří

Jana Muroňová, foto Radim Šarman

www.janamuronova.mysteria.cz